

Arrest

nr. 106 056 van 28 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 maart 2013 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 19 februari 2013 dient de verzoeker een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

Een consultatie van de Europese Vision Databank toont aan dat de verzoeker op 30 augustus 2011 asiel heeft aangevraagd in Italië, dat zijn vingerafdrukken werden genomen in Zwitserland op 16 mei 2012 en in Luxemburg op 7 februari 2013.

Verzoeker erkent dat hij asiel heeft aangevraagd in Italië. Hij verklaart tevens dat hij illegaal vanuit Italië naar Zwitserland reisde, alwaar hij drie maanden verbleven zou hebben om nadien terug naar Italië te keren. Vanuit Italië verklaart hij naar Luxemburg te zijn gereisd en vervolgens naar België.

1.2 Hierop richten de Belgische autoriteiten op 26 februari 2013 een terugnameverzoek in toepassing van artikel 16.1.c van de Verordening 343/2003 (EG) van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin-II-Verordening), aan de Italiaanse autoriteiten.

De Italiaanse autoriteiten hebben niet geantwoord op het terugnameverzoek waardoor dit overeenkomstig artikel 20 gelijk staat met een aanvaarding van het terugnameverzoek. Dit werd aan de Italiaanse autoriteiten meegedeeld in een tacit agreement van 13 maart 2013.

1.3 Op 13 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd op dezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht. Dit is thans bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 21 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon die verklaart te heten S(...) O(...) geboren te Itiumuesah , op (in) x.x.1992 van nationaliteit te zijn : Nigeria die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING ;

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië (1) toekomt, met toepassing van art. 16 (1) c en art 20 (1) b van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003,

Belrokkene vroeg te België asiel aan op 19.02.2013. Uit de vingerafdrukkencontrole die op dezelfde dag plaatsvond, blijkt dat betrokkene voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België reeds het statuut van vluchteling had aangevraagd in Italië op 30.08.2011 (IT1RI00AAW), te Zwitserland op 16.05.2012 (CH19089535832) en te Luxemburg op 07.02.2013 (LU1905000010918-R010877-020412), Betrokkenes vingerafdrukken werden ook te Italië genomen op 13.07.2011 (IT2AGG2SVQ). Betrokkene geeft toe dat hij te Italië asiel heeft aangevraagd.

Tijdens zijn verhoor van 19.02.2013 verklaart betrokkene dat hij Nigeria in 2011 heeft verlaten en via Libië illegaal naar Italië is gereisd. Hij weet naar eigen zeggen niet wanneer hij het grondgebied van de Lidstaten precies betreden heeft. Betrokkene verklaart dat hij illegaal van Italië naar Zwitserland reisde. In Zwitserland zou hij ongeveer drie maanden verbleven hebben. Van Zwitserland reisde hij terug naar Italië. Van Italië reisde hij via Luxemburg naar België, waar hij op 18.02.2013 zou zijn aangekomen.

Op basis van bovenstaande gegevens werd op 26.02.2013 een terugnameverzoek op basis van art 16 (1) c van de Verordening Van de Raad (EG) nr 343/2003 verstuurd aan de Italiaanse autoriteiten. Aangezien de Belgische autoriteiten op 13.03.2013 nog geen antwoord hadden ontvangen van Italië staat dit, overeenkomstig artikel 20(1)b van Verordening (EG) Nr 343/2003 van 18.02.2003, gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek. Italië wordt hierdoor de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Dit houdt tevens de verplichting in om betrokkene over te nemen en zijn asielaanvraag te behandelen. We hebben dit aan de Italiaanse autoriteiten laten weten met een Tacit Agreement van 13.03.2013.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot in België asiel te vragen (vraag 38). Betrokkene geeft aan dat hij gehoord heeft dat België asielzoekers helpt. We merken op dat het volgen van de betrokkene in de keuze van het land waar betrokkene asiel aanvraagt, neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 Worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond kan zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 343/2003.

Er werd betrokkene eveneens gevraagd of er met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen zijn, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat Zouden rechtvaardigen (vraag 40). Betrokkene antwoordt op deze vraag met ‘geen bezwaar’.

We merken trouwens op dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde Internationale verdragen als België. Italië onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de

regelgeving voorziene voorwaarden. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag meer garanties in België dan in Italië zou genieten.

(1) De verantwoordelijke Staat aanduiden.

(2) De overheden van de Staat waarbij de vreemdeling zich dient aan te bieden, aanduiden.

Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat de Italiaanse autoriteiten de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten niet zou respecteren. De Italiaanse autoriteiten hebben de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29.04.2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimum normen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus in hun nationaal recht omgezet. Er zijn geen aanwijzingen dat dit niet correct is gebeurd. Er is op dit moment geen goede grond aanwezig om afstand te doen van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Italië en de uitvoering van de Dublin II Verordening. Er kan op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke Integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is.

Het gegeven dat Italië het voorwerp is of was van een grote toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten betekent echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-II-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken.

Uit recente rapporten {Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OS AR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet op voorhand vaststaat dat men geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van beide rapporten werd toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Italië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen - indien nodig - voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Betrokkene slaagt er niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Italië hem zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of hij bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene tijdens zijn asielinterview dat hij geen medische problemen heeft (vraag 39). Hij bracht tevens geen attesten of andere elementen aan die het tegendeel aantonen. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van kandidaat-vluchteling in Italië bovendien de nodige medische zorgen verkrijgen. De Italiaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België, noch elders in Europa. Een behandeling van de aanvraag in België op basis van art 7 of art 15 van de Dublin Verordening is derhalve niet aan de orde.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 352 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18.02.2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt. met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16 (1) c en art 20 (1) b van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003

van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied Van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten. (2)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 Ten aanzien van de vordering tot schorsing

De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid op ten aanzien van de vordering tot schorsing. Hij betoogt dat de verweerder reeds op 18 maart 2013 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend heeft tegen de thans bestreden beslissing waardoor de voorliggende vordering tot schorsing in toepassing van artikel 39/82, §1, vijfde lid onontvankelijk geworden is.

De verweerder citeert de toepasselijke wetsbepaling en licht de exceptie als volgt toe:

“Verwerende partij heeft de eer de exceptie van onontvankelijkheid op te werpen wat betreft de vordering tot schorsing van tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 luidt als volgt:

“§ 1 .Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.

Nadat de partijen gehoord zijn of behoorlijk opgeroepen, wordt de schorsing bevolen bij gemotiveerde uitspraak van de voorzitter van de geadieerde kamer of van de rechter in vreemdelingenzaken die hij daartoe aanwijst.

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord.

De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoeld verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen.

In afwijking van het vierde lid en onverminderd het bepaalde in § 3, belet de verwerping van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet dat de verzoeker nadien een vordering tot schorsing volgens de gewone procedure

instelt indien deze vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen omdat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet afdoende werd aangetoond.”

Gelet op het feit dat verzoeker reeds een beroep tot schorsing van tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid indiende op 18 maart 2013, en dat dit beroep bij gebrek aan een ernstig middel werd verworpen bij arrest van 19 maart 2013, staat voor hem geen beroep tot schorsing van tenuitvoerlegging via de gewone procedure meer open.

De vordering tot schorsing van tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing is niet ontvankelijk.”

Ter terechtzitting verklaart de verzoekende partij zich hieromtrent te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

De Raad stelt vast dat de verzoeker reeds op 18 maart 2013 een verzoek tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend. Deze vordering werd bij arrest nr. 99.261 van 19 maart 2013 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. Huidige vordering werd bij de Raad ingediend nadat het arrest aan de verzoekende partij werd betekend.

De Raad dient bijgevolg te wijzen op artikel 39/82, § 1, vierde lid van vreemdelingenwet, waarin het volgende wordt gesteld:

“De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op

straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoelde verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen.”

Gelet op deze duidelijke wetsbepaling kan, van zodra een verzoekende partij de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd afgewezen, geen nieuwe vordering tot schorsing meer worden ingediend tegen dezelfde beslissing.

Van deze regel kan enkel worden afgeweken in het geval voorzien in artikel 39/82, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, namelijk wanneer een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd afgewezen omdat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet afdoende werd aangetoond. *In casu* werd de eerste vordering tot schorsing van verzoekende partij van 13 maart 2013 niet op deze grond afgewezen maar wegens gebrek aan een ernstig middel. De uitzonderingsbepaling die vervat is in artikel 39/82, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet is daarom niet van toepassing.

Onderhavig verzoek om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de voormelde beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding is derhalve niet ontvankelijk.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid ten aanzien van de vordering tot schorsing is gegrond.

3.2 Ten aanzien van de vordering tot nietigverklaring

De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen tevens een exceptie van onontvankelijkheid op ten aanzien van de vordering tot nietigverklaring. Hij betoogt dat de verzoeker het vereiste belang ontbreekt aangezien hij reeds gerepatrieerd werd naar Italië op 26 maart 2013.

Hij licht de exceptie als volgt toe:

“Verwerende partij heeft de eer de exceptie van onontvankelijkheid op te werpen bij gebrek aan een actueel belang.

Artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet enkel voor de Raad worden kunnen gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het hierbij niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Gedr. St., Kamer 2005-2006, nr 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan het begrip heeft gegeven (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure) . Uit de vaste rechtspraak (zie o.a. RvS, 31 maart 1994, nr. 46.816) blijkt dat het belang actueel dient te zijn en dus voorhanden moet zijn op zowel het ogenblik van het indienen van het beroep, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak dient te doen.

In dit licht oordeelde de Raad van State dat, indien vrijwillig gevolg wordt gegeven aan de bestreden beslissing, deze beslissing als zijn rechtsgevolgen verkrijgt en uit het rechtsverkeer verdwijnt, zodat een vordering tot schorsing of nietigverklaring ervan niet langer gepaard gaat met een actueel belang, (cf. RvS, 27 september 1985, nr. 25.665)

Nadat het beroep tot schorsing van tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid is verworpen bij gebrek aan een ernstig middel, is verzoeker op 26 maart 2013 zonder verzet vertrokken bij de eerste repatriëringspoging. Gezien de bestreden beslissing zij rechtsgevolgen heeft verkregen, getuigt verzoeker niet van het rechtens vereiste actuele belang bij het beroep tot nietigverklaring.

De vordering is onontvankelijk.”

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met

verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Ter terechtzitting van 24 mei 2013 bevestigt de raadsman van de verzoeker dat de bevelscomponent van de bestreden beslissing is uitgevoerd, maar voert hij aan dat de verzoeker zijn belang behoudt bij het bestrijden van de beslissing tot weigering van verblijf in het raam van de asielprocedure aangezien de verzoeker, in geval van vernietiging van de bestreden beslissing, terug zou kunnen komen naar België.

De Raad aanvaardt *in casu* dat de verzoeker blijk geeft van het rechtens vereiste belang bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De door de verweerder opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt dan ook verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 *juncto* artikel 10 van de Dublin-II-Verordening.

De verzoeker licht het middel als volgt toe:

“De bestreden beslissing schendt de Dublin II verordening nu verzoeker zou worden uitgewezen naar Italië, daar waar deze Dublin II verordening duidelijk stelt dat België de bevoegde lidstaat is om verzoekers asielaanvraag te behandelen.

De chronologie van de feiten spreekt immers voor zich :

Verzoeker heeft zijn thuisland ontvlucht via Libië en is in Italië in de zomer van 2011 aangekomen waar hij asiel heeft aangevraagd. Hij heeft echter deze asielaanvraag niet afgewacht is en is achtereenvolgens illegaal naar Zwitserland gereisd , daarna terug naar Italië om vervolgens te reizen naar Luxemburg en België.

Welnu, artikel 3 van de Dublin II verordening is duidelijk : het land waar verzoeker zijn asielaanvraag indient is in principe verantwoordelijk voor verzoekers asielaanvraag.

België gaat er echter verkeerdelijk vanuit dat Italië bevoegd zou zijn omdat dit de eerste lidstaat is waar verzoeker (illegaal) voet aan wal zette en asiel aanvroeg (doch de procedure niet verder zette)

Artikel 10, lid 1 van de Dublin II verordening stelt echter dat hoewel wanneer is vastgesteld dat verzoeker op illegale wijze ter land, zee of in de lucht het grondgebied van een lidstaat heeft betreden in principe die lidstaat bevoegd is voor de aanvraag, deze verplichting vervalt binnen de 12 maanden na de illegale grensoverschrijding. De grensoverschrijding is gebeurd in 2011 en de verplichting is dan ook vervallen sinds 2012.

In artikel 10,lid 2 voorziet dan ook welke lidstaat in dat geval bevoegd is : de lidstaat waar verzoeker heeft verbleven gedurende ten minste. 5 maanden voor de asielaanvraag. Aangezien verzoeker echter pas in de zomer van 2011 Italië heeft bereikt en op 30/08/2011 in Italië asiel heeft aangevraagd is ook dit artikel niet van toepassing.

In het tweede lid wordt dan verder gepreciseerd dat indien verzoeker in perioden van ten minste 5 maanden in verschillende lidstaten heeft verbleven , is de lidstaat waar het verblijf het meest recentelijk was verantwoordelijk voor de asielaanvraag.

Welnu verzoeker heeft in een periode van 5 maanden verbleven in België, Luxemburg en Italië. De meest recente bestemming was België, zodat België bevoegd is voor verzoekers asielaanvraag.

De beslissing schendt dan ook de wet, meer bepaald artikel 3 juncto artikel 10 van de Dublin II verordening en miskent hierdoor het recht van verzoeker om zijn asielaanvraag in te dienen in het toepasselijke asielaanvraagland : België.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd, minstens de uitvoering geschorst.

Het eerste middel is gegrond”

4.1.1 De verzoeker betoogt dat België de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Hij baseert zich op artikel 10 van de Dublin-II-Verordening en stelt dat zijn binnenkomst in Italië dateert van 2011 waardoor deze lidstaat niet langer verantwoordelijk is voor de behandeling van

zijn asielaanvraag. Hij baseert zich vervolgens op artikel 10, tweede lid van de Dublin-II-Verordening om te besluiten dat België verantwoordelijk is aangezien dit de lidstaat is van het meest recente verblijf.

Artikel 10 van de Dublin-II-Verordening bepaalt als volgt:

“1. Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 18, lid 3, genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in hoofdstuk III van Verordening (EG) nr. 2725/2000, dat een asielzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, dan berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij die lidstaat. Deze verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden.

2. Wanneer een lidstaat niet of niet meer verantwoordelijk kan worden gesteld overeenkomstig lid 1 en wanneer, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 18, lid 3, genoemde lijsten, is vastgesteld dat de asielzoeker — die illegaal of op onbekende wijze het grondgebied van de lidstaten is binnengekomen — ten tijde van het indienen van het verzoek gedurende een daaraan voorafgaande onafgebroken periode van ten minste vijf maanden in een lidstaat heeft verbleven, dan berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij die lidstaat.

Indien de asielzoeker gedurende perioden van ten minste vijf maanden in verscheidene lidstaten heeft verbleven, dan is de lidstaat waar dit het meest recentelijk het geval was, verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek.”

Artikel 10 van de Dublin-II-Verordening bepaalt inderdaad dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van een asielaanvraag ligt bij die lidstaat wiens grens de asielzoeker op illegale wijze heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, en dat deze verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden.

Nazicht van het administratief dossier leert dat de verzoeker verklaarde dat hij in 2011 Nigeria heeft verlaten, dat hij met de auto naar Libië doorreisde en dat hij van daaruit het vliegtuig nam naar Italië, als datum voor aankomst in Italië gaf de verzoeker 13 juli 2011 op (gehoorverslag dd. 19 februari 2013, antwoord op vragen nr. 22 en 26). Uit opzoeking via Eurodac-database bleek dat van de verzoeker op 13 juli 2011 vingerafdrukken werden afgenomen in Italië. Deze vaststelling is opgenomen in de motieven van de bestreden beslissing en wordt thans door de verzoeker niet betwist. De verzoeker meent echter dat er sinds zijn illegale grensoverschrijding te Italië meer dan twaalf maanden zijn verlopen, zodat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van zijn op 19 februari 2013 ingediende asielaanvraag in toepassing van artikel 10.2 toekomt aan de Belgische autoriteiten.

De verzoeker gaat er echter aan voorbij dat hij op 30 augustus 2011 ook voor de eerste maal een asielaanvraag heeft ingediend in Italië. Het staat immers buiten betwisting dat de verzoeker op 30 augustus 2011 een asielaanvraag indiende bij de Italiaanse autoriteiten, zoals blijkt uit het resultaat van de Eurodac-research van 19 februari 2013. Dienaangaande verwijst de Raad naar artikel 5.2 van de Dublin-II-Verordening dat stelt dat de verantwoordelijke lidstaat *“wordt vastgesteld op grond van de situatie op het tijdstip waarop de asielzoeker zijn verzoek voor de eerste maal bij een lidstaat indient”*. Met toepassing van deze bepaling, dient de verweerder enkel rekening te houden met verzoekers eerste asielaanvraag in Italië, ongeacht het feit dat hij voorafgaand aan die aanvraag illegaal het grondgebied van diezelfde lidstaat heeft betreden. De verzoeker kan zich te dezen dan ook niet dienstig beroepen op het bepaalde in artikel 10 van de Dublin-II-Verordening.

Gezien de verzoeker zelf toegeeft dat hij in Italië een asielaanvraag heeft ingediend en dit ook bevestigd wordt door het vingerafdrukkenonderzoek, is er geen twijfel mogelijk dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is. Ten overvloede merkt de Raad op dat in dit geval met toepassing van artikel 13 van de Dublin-II-Verordening de verantwoordelijkheid voor het behandelen van de asielaanvraag berust bij de lidstaat waar de asielzoeker zijn aanvraag het eerst heeft ingediend, dit is *in casu* Italië. Aldus heeft de verweerder *in casu* op goede gronden een terugnameverzoek gericht aan de Italiaanse autoriteiten. Met toepassing van de artikelen 16.1.c en 20.1.b. van de Dublin-II-Verordening komt de verantwoordelijkheid voor het behandelen van de asielaanvraag dan ook toe aan de Italiaanse autoriteiten, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt overwogen.

Waar de verzoeker stelt dat artikel 3 van de Dublin-II-Verordening duidelijk is in die zin dat de lidstaat waar de asielaanvraag wordt ingediend verantwoordelijk is, gaat de verzoeker uit van een onvolledige lezing van artikel 3.1 van de Dublin-II-Verordening. Deze bepaling luidt als volgt:

“De lidstaten behandelen elk asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van hen wordt ingediend, hetzij aan de grens hetzij op hun grondgebied. Een asielverzoek wordt door een enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die volgens de in hoofdstuk III genoemde criteria verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.”

Zoals hoger besproken, is *in casu* op goede gronden vastgesteld dat Italië de bevoegde lidstaat is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag. De verzoeker verschaft geen enkele toelichting die kan aantonen dat de Belgische autoriteiten, in weerwil van de duidelijke bewoordingen van artikel 3.1 van de Dublin-II-Verordening, niettemin zijn asielaanvraag zouden moeten behandelen.

Een schending van artikel 3 *iuncto* artikel 10 van de Dublin-II-Verordening ligt derhalve niet voor.

4.2 In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag betreffende de Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en van artikel 15 van de Dublin-II-Verordening.

Hij licht het middel als volgt toe:

“Los van het feit dat België met haar beslissing de Dublin verordening schendt, had ze zich ook op basis van de humanitaire clausule bevoegd moeten verklaren om de asielaanvraag van verzoeker te behandelen. Hieronder zal immers worden aangetoond dat de Italiaanse asielprocedure en de behandeling van asielzoekers artikel 3 van het EVRM schendt.

Sinds het uitbreken van de Arabische Lente (revolutie) stromen er massaal veel vluchtelingen toe naar Italië, allemaal op de vlucht voor het geweld in hun thuisland.

Op deze toestroom is Italië niet voorbereid, met schrijnende humanitaire toestanden tot gevolg :

- (a) vluchtelingen die buiten dienen te slapen;*
- (b) overvolle centra;*
- (c) veel te lange wachttijden in de transitcentra;*
- (d) onvoldoende medische verzorging;*
- (e) onvoldoende voedsel;*

Herhaaldelijk hebben mensenorganisaties hierover bericht. Zo schrijft Artsen zonder grenzen : “...In sommige van deze centra was er zo goed als geen dienstverlening - met beperkte toegang tot basis gezondheidszorg, geen informatie, geen tolken, geen juridisch advies en geen telefoon. De opgesloten en waaronder zwangere vrouwen en mensen met medische problemen, moesten op matrassen op de vloer slapen, en er was slechts zelden aparte accommodatie voor alleenstaande vrouwen en families(STUK3)

Zo schrijft UNHCR : “...The overcrowding of the temporary reception Centre... “ (vrije vertaling de overbevolking van het tijdelijk opvangcentrum..” (STUK4)

Zo meldt de wereldmorgen : “...Ondanks het feit dat het opvangcentrum op vele momenten overvol was en duizenden mensen op straat slapen, zijn er lange tijd nauwelijks overplaatsingen naar Sicilië of het vasteland van Italië georganiseerd. [...] De heropening en de organisatie van de overplaatsing naar andere delen van Italië kwamen echter veel te traag op gang om het grote aantal mensen te helpen. Volgens een rapport slapen als gevolg daarvan duizenden mensen twee maanden lang op straat.STUK5)

De Dienst Vreemdelingen stelt nu in haar beslissing dat uit ‘recent’ onderzoek zou blijken dat de toestand in Italië zou verbeterd zijn. Verzoeker betwist dit om twee redenen :

(a) het ‘recent’ onderzoek naar waar DVZ verwijst dateert van april en mei 20... 11 : het gaat om het citeren van rapporten van een kleine 2 jaar geleden. Bezwaarlijk kunnen deze rapporten dan ook recent genoemd worden;

(b) Zo schrijft de NOS : “...Toen in maart 2011 het eiland, meer vluchtelingen dan inwoners telde, kwam de lokale bevolking in opstand en greep de Italiaanse premier Silvio Berlusconi in. Hij beloofde dat er militairen naar het eiland zou den komen om het eiland ‘schoon ’ te vegen. Sindsdien is er niet veel veranderd en komen er nog steeds grote groepen vluchtelingen naar het eiland

Op 26 augustus maakte de Libische Nationale Overgangsraad bekend bij de slag op Tripoli documenten te hebben gevonden waaruit zou blijken dat de Libische leider Qadhafi bewust had aangestuurd op een extreem grote stroom vluchtelingen naar Lampedusa om Italië te straffen voor zijn, deelname aan de NAVO acties tegen zijn land..”(ISTUK6)

Verzoeker dan ook terugsturen naar een land dat niet in staat is om zijn vluchtelingen op een menswaardige manier op te vangen, maak een schending uit van artikel 3 van het EVRM.

Het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens waarborgt immer aan iedereen een verbod op mensenwaardige behandelingen.

Bezwaarlijk kan opvang waarbij :

- (a) vluchtelingen buiten dienen te slapen;*
- (b) er overvolle centra zijn;*
- (c) veel te lange wachttijden zijn in de transitcentra;*
- (d) onvoldoende medische verzorging is;*
- (e) onvoldoende voedsel is;*

in overeenstemming worden geacht met een menswaardige opvang. Om die reden heeft uw zetel in het verleden reeds beslissingen tot het terugsturen van een vluchteling naar Italië vernietigd wegens in strijd met Artikel 3 van het EVRM (STUK7) of bevestigt dat het niet volstaat voor de Belgische Staat om algemene bewoordingen als Italië kent dezelfde garanties toe als België om niet te moeten antwoorden op 4 internationale rapporten die het tegendeel aantonen (STUK8)

Bovendien heeft de Dienst Vreemdelingenzaken niet de moeite genomen om een studie te doen van de actuele situatie van de vluchtelingenopvang in Italië.

Tot slotte heeft Italië de facto nooit expliciet ingestemd met het terugsturen van verzoeker (Bestreden beslissing pagina 1, alinea 6)

De bestreden beslissing schendt dan ook het EVRM dat directe werking heeft in België.

Het tweede middel is dan ook gegrond."

4.2.1 De verzoeker is van oordeel dat de Italiaanse asielprocedure en de behandeling van asielzoekers in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM waardoor België zich schuldig maakt aan een schending van datzelfde artikel door de verzoeker terug te sturen naar een land dat niet in staat is om zijn vluchtelingen op een menswaardige manier op te vangen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd

door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De verzoeker voert aan dat hij in Italië zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdt met artikel 3 van het EVRM. Hij verwijst ter zake naar een artikel van Artsen Zonder Grenzen, UNHCR, De wereldmorgen en Wikipedia, die als bijlagen aan het verzoekschrift worden gevoegd.

Lezing van de bestreden beslissing leert dat de verweerder de conformiteit van verzoekers overdracht aan Italië met artikel 3 van het EVRM als volgt heeft beoordeeld: *“Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat de Italiaanse autoriteiten de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten niet zou respecteren. De Italiaanse autoriteiten hebben de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29.04.2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimum normen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus in hun nationaal recht omgezet. Er zijn geen aanwijzingen dat dit niet correct is gebeurd. Er is op dit moment geen goede grond aanwezig om afstand te doen van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Italië en de uitvoering van de Dublin II Verordening. Er kan op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke Integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Het gegeven dat Italië het voorwerp is of was van een grote toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten betekent echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld, Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan*

waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-II-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken.

Uit recente rapporten {Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems¹", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet op voorhand vaststaat dat men geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van beide rapporten werd toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Italië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen - indien nodig - voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Betrokkene slaagt er niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Italië hem zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of hij bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene tijdens zijn asielinterview dat hij geen medische problemen heeft (vraag 39). Hij bracht tevens geen attesten of andere elementen aan die het tegendeel aantonen. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van kandidaat-vluchteling in Italië bovendien de nodige medische zorgen verkrijgen. De Italiaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien."

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat de verwerende partij de bestaanbaarheid van de overdracht van de verzoeker met het artikel 3 van het EVRM heeft onderzocht en dat tevens werd geoordeeld dat uit de gezaghebbende rapporten van NOAS en OSAR van respectievelijk april 2011 en mei 2011 blijkt dat niet op voorhand vast staat dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-II-Verordening aan Italië worden overgedragen aldaar geen aanspraak maken op opvang dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Tevens wordt geoordeeld dat het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is of was van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, niet automatisch betekent dat de verzoeker blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. De verweerder is dan ook tegemoet gekomen aan zijn verplichting om na te gaan of de verantwoordelijke lidstaat, zijnde Italië, in staat is de grondrechten van de asielzoeker te vrijwaren.

Ook de Raad hecht *in casu* waarde aan de rapporten van OSAR, Asylum procedure and reception conditions in Italy, May 2011 en NOAS, The Italian approach to asylum: Systems and core problems, April 2011, waarbij aan dit laatste de voorkeur wordt gegeven omdat dit rapport gedetailleerder, uitgebreider is en meer concrete informatie bevat omtrent de asielzoekers die in het kader van de Dublin-II-Verordening worden overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten. De verweerder steunt zich op deze rapporten om te besluiten dat een overdracht van de verzoeker naar Italië geen schending van artikel 3 EVRM teweegbrengt. Deze rapporten zijn bij het administratief dossier gevoegd.

Lezing van het NOAS rapport van april 2011 leert dat slechts van een minderheid van asielzoekers die Italië verlaten hebben, de asielaanvraag werd afgewezen. De meerderheid hiervan heeft een verblijfsvergunning verkregen. Diegenen die terugkeren naar Italië zonder eerst in Italië een asielaanvraag te hebben ingediend krijgen in het politiestation de mogelijkheid een asielaanvraag in te dienen. Zij ontvangen informatie en advies van onafhankelijke organisaties aangeduid door de autoriteiten die in de nabijheid zijn van het politiestation (NOAS verslag, pagina 13). Weliswaar zijn er incidenten gerapporteerd waar geen afspraken met de Questura zijn verkregen, maar deze problematiek, voortvloeiend uit eventuele onwetendheid van de asielzoeker, kan voorkomen worden in het geval van de verzoeker die door middel van zijn raadsman ongetwijfeld op de hoogte zal worden gebracht van de inhoud van het NOAS rapport waarin duidelijk wordt omschreven welke concrete stappen de verzoeker dient te ondernemen zo er zich een incident zou voordoen. Uit dit rapport blijkt tevens dat diegene die een asielaanvraag in Italië had ingediend, nog geen interview heeft gehad en waar nog geen beslissing over de asielaanvraag werd genomen, meestal toegang krijgt tot de verdere

afhandeling van zijn asielprocedure. Indien in dat geval de beslissing al wel werd genomen en deze negatief is, is het meestal geen probleem om de heropening van de asielaanvraag te verkrijgen (pagina 13-14 voormeld verslag).

Wat de overgedragen asielzoekers in het kader van de Dublin-II-Verordening betreft, meldt voormeld rapport dat meestal opvangplaats voor hen gevonden wordt in CARA- centra's onder meer in Rome en in Malpensa. Diegene die al in een centrum verbleven en dit verlaten hebben zonder toelating verliezen hun opvangplaats. In casu, zijn er echter geen indicaties voorhanden dat de verzoeker zich in dat geval bevindt. In de Fiumicino luchthaven krijgen Dublinterugkeerders opvang voor maximum twee weken tot een plaats vrijkomt in het SPRAR systeem. Is er geen plaats in dit systeem beschikbaar kunnen ze meestal toch blijven, zelfs voor verschillende maanden. Kwetsbare groepen hebben voorrang (pagina 23 voormeld verslag).

Meteen is duidelijk dat er actueel in Italië opvangcapaciteit is en dat asielaanvragen er wel degelijk worden behandeld, zodat de verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij in zeer algemene bewoordingen stelt dat Italië niet in staat is zijn vluchtelingen op een menswaardige manier op te vangen.

Bij nazicht van de door de verzoeker bijgevoegde stukken stelt de Raad vast dat zowel het rapport van Artsen zonder Grenzen, als dat van het UNHCR en het artikel van Wikipedia betrekking hebben op de situatie van bootvluchtelingen die aankomen op het eiland Lampedusa. Ook in het krantenartikel dat de verzoeker voorlegt staat de situatie van de "bootvluchtelingen" centraal. De verzoeker toont op geen enkele concrete wijze aan hoe dit van betekenis kan zijn voor asielzoekers die in het kader van de Dublin-procedure aan Italië worden overgedragen. De Raad is dan ook van oordeel dat de documentatie waarnaar de verzoeker verwijst om aan te tonen dat zijn overdracht naar Italië een schending kan inhouden van artikel 3 van het EVRM te algemeen van aard is. Deze informatie bevat immers geen specifieke informatie met betrekking tot asielzoekers die in het kader van de Dublin-II-verordening worden overgedragen aan Italië.

De Raad merkt ten overvloede tevens op dat het EHRM in een recente zaak stelt dat, hoewel de algemene situatie en de leefomstandigheden voor asielzoekers in Italië tekortkomingen vertonen, er geen sprake is van een systematisch falen van het systeem bij het verschaffen van ondersteuning en faciliteiten aan asielzoekers van asielzoekers en vluchtelingen als een kwetsbare groep, zoals in *MSS v. Griekenland en België*. (EHRM, 2 april 2013, Hussein / Nederland, § 78).

In zoverre de verzoeker stelt dat de rapporten waarnaar de verwerende partij verwijst dateren van twee jaar geleden, dient de Raad vast te stellen dat de verzoeker zelf citeert en verwijst naar rapporten van 2009 en 2011. Het artikel uit de Wereld Morgen is recenter doch dit artikel verwijst inhoudelijk voortdurend naar de situatie in Italië tussen 2009 en 2011. Hetzelfde kan worden gezegd van de informatie die de verzoeker van Wikipedia heeft afgedrukt, in zoverre Wikipedia al als een objectieve bron kan worden beschouwd. De verzoeker toont dan ook niet aan dat de rapporten waaruit de verwerende partij citeert niet meer actueel zouden zijn.

In de mate de verzoeker aldus van mening is dat er in Italië geen huisvesting is voor asielzoekers, dat er een reëel risico is dat hij er op straat zou belanden en dat er onvoldoende voedsel en medische verzorging beschikbaar is, dient te worden opgemerkt dat de informatie waar de verzoeker naar verwijst niet van die aard is om de vaststellingen van de verweerder, gebaseerd op gezaghebbende informatie (rapporten NOAS en OSAR), *in concreto* te weerleggen.

Dergelijk algemeen betoog volstaat niet, zeker niet nu blijkt dat de verzoeker nooit eerder melding maakte van enig risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM en hij zelfs verklaarde dat hij geen bezwaar had met betrekking tot een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat (gehoorverslag dd. 19 februari 2013, vraag 40). De verzoeker laat na concrete en op zijn situatie betrokken elementen aan te brengen die het standpunt van de verweerder voor wat betreft de beoordeling van zijn dossier, kunnen ontkrachten.

Waar de verzoeker verwijst naar de arresten nr. 70.391 en 25.959 van de Raad, dient te worden opgemerkt dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. De loutere verwijzing naar de voornoemde arresten is dan ook niet dienstig.

Met zijn betoog maakt de verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

4.2.2 De verzoeker betoogt tevens dat België zich met toepassing van de humanitaire clausule uit de Dublin-II-Verordening bevoegd had moeten verklaren om verzoekers asielaanvraag te behandelen aangezien de Italiaanse asielprocedure in strijd is met artikel 3 van het EVRM.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uit de voorgaande bespreking onder punt 4.2.1 gebleken is dat er *in casu* geen sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 15 van de Dublin-II-Verordening vormt een uitzondering op de regel dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van een asielaanvraag berust bij de lidstaat wiens verantwoordelijkheid bepaald wordt conform de in de Dublin-II-Verordening bepaalde objectieve criteria. Het artikel bepaalt dat iedere lidstaat gezinsleden en andere afhankelijke familieleden kan herenigen op humanitaire gronden. *In casu* heeft de verzoeker echter verklaard dat hij noch in België, noch in Europa familieleden bezit. Het blijkt evenmin dat de verzoeker een niet-begeleide minderjarige zou zijn. Bijgevolg kan de verzoeker niet dienstig voorhouden dat zijn situatie onder het toepassingsgebied valt van de bepalingen van artikel 15 van de Dublin-II-Verordening.

Artikel 15 van de Dublin-II-Verordening is dan ook niet geschonden.

4.2.3 Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. De ingestelde vordering tot schorsing is onontvankelijk. Er is dan ook grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. J. GHEYLE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

C. DE GROOTE